

Розділ перший

Мені було сім, коли я дізналася, що алое вера — це найкращий засіб від опіків. Я спостерігала за мамою крізь відчинені двері кухні, поки вона розрізала рослину навпіл, вишкрібала м'якоть і приклала до передпліччя. Її опік загоювався майже три тижні, після чого набув хворобливого жовтого кольору посередині, а тоді залишився ідеальний круглий шрам, який я помічала щоліта опісля. Я ніколи не згадувала про нього, бо тоді швидко втекла, коли мама відвернулася від кухонної стільниці.

Ось чому я впевнена, що підсудний бреше про опік. Занотовую це й передаю Чарльзові Коулу, який зараз у процесі перехресного допиту. Він зиркає спершу на папір, а тоді на мене. Помічаю, що він збентежений, але все ж довіряє мені. Я його майбутня зірка, тому, лише мить повагавшись, він жестом показує мені встати й іде назад до прокурорського столу.

Він передає мені слово на нашому етапі засідання.

— Містере Джексон, — посміхаюся підсудному, хоча й зовсім неприязно. Я — вовчиця в баристерській¹ ман-

¹ Баристер — категорія адвокатів у Великій Британії, які спеціалізуються на виступах у суді та надають правові консультації. На відміну від звичайного адвоката, баристер не веде справу від початку до кінця, а зосереджується на судовому представництві та складних правових питаннях. (Прим. ред.)

тії. — Хотіла б підсумувати інформацію, яку ви надали суду, — та вказую на присяжних, щоб вони точно зрозуміли, що я от-от викрию його брехню. Хочу, щоб вони сприймали це як особисте. — Двадцять другого листопада минулого року, увійшовши до будинку Пітера Тейлора, чи очікували ви, що він буде вдома?

— Не очікував, — він хитає головою, і я розумію, що підсудний навіть не здогадується, до чого я веду. Думає, що я розгубилася і намагаюся виграти час.

— Чи можете ще раз розповісти суду, що трапалося, коли ви натрапили на Пітера вдома, й він застав вас на своїй кухні?

— Так, — чоловік знизав плечима. — Він напав на мене.

— Опишіть, будь ласка, цей напад для суду.

— Він повалив мене на підлогу, ми трохи поборююкалися, він хотів зловити мене за шию, але я зміг вирватися. Хотів піти, був спиною до нього, а він, певне, схопив праску з дошки, що стояла збоку. Тоді я відчув пекучий біль у лівому плечі.

— Він обпik вас праскою?

— Так.

— Але не вдарив нею? Це важкий предмет. — Я побачила, як перед відповіддю його погляд метнувся до баристерки, Роуз Баллард. Вона не підготувала його до такого допиту.

— Ну, на той момент він уже був досить далеко від мене. Я хотів утекти. Думаю, він замахнувся, і мене зачепило.

— І що трапалося далі?

— Я різко розвернувся. Тоді він уже стояв набагато ближче і замахнувся праскою, ніби збирався знову мене нею вдарити.

— Можете сказати, що було у вас на думці, коли ви усвідомили, що він обпik вас і досі тримав праску?

— Я подумав, що він мене вб'є, — підсудний поглянув на присяжних із жалісливим виглядом. Та він не розуміє, що дав мені ідеальну відповідь.

— А як саме ви на це зреагували?

— Вдарив його ножем.

— Скільки разів?

— П'ять. То була самооборона.

Я роблю паузу, даючи всім можливість усвідомити його слова. Не один раз, а п'ять.

— Гаразд. Ви можете підтвердити, що вдарили містера Тейлора з метою самозахисту, адже він обпik вас праскою?

— Так і було. Я стояв до нього спиною і збирався йти. Кажу вам, він сам напав.

Я намагаюся не посміхатися, ще не викриваю свої козири.

— Ви зазнали травм унаслідок нападу містера Тейлора?

— Ми вже це проходили, — зітхає він, явно втомлений моїм допитом. Добре. Що в більшому люди відчаї, то частіше помиляються. Я його виснажу.

— Проявіть терпіння, — кажу я з театральним жестом, чим смішу кількох присяжних.

— У мене є шрам ззаду на плечі.

— І цей шрам був там, коли поліція заарештувала вас за тиждень після вбивства Пітера Тейлора на його ж кухні. Правильно?

— Так. У них там є фотки і таке інше. Я не брешу. — Я піднімаю брову — він почав пітніти.

— Тож ви отримали достатньо серйозний опік, щоб залишився шрам. І опік загоївся вже за тиждень після зав-

дання шкоди, а під час вашого арешту поліція зробила знімки тієї ділянки, показані на суді?

— Ем-м...

— Будь ласка, дайте відповідь на запитання. Просте так чи ні.

— Так.

— Ви ходили на огляд лікаря чи одержували медичну допомогу за час між завданням опіку та вашим арештом, тобто всього лише за тиждень? Ви гуглили, як лікувати опік? Робили щось, щоб він краще загоївся?

— Не можу згадати нічого такого.

— Річ у тім, містере Джексон, що опік другого ступеня, який ви мали б отримати для показаного на знімках шраму, потребує принаймні двох-трьох тижнів на загоєння, і це за умови використання найдієвіших ліків.

— Ну, не в моєму випадку, — натужно відказав він, а його жалісливий погляд перетворився на більш загрозливий. *Ось так, я тебе розкусила.* В мені бурлить адреналін. Це відчуття п'янить.

— Хочу сказати, опіку на вашому плечі таки знадобилися звичні два-три тижні, щоб зарубцюватися. Він не міг бути завданним під час ймовірного нападу на вас містера Тейлора. Це сталося до того, як ви зайшли в будинок, інакше на момент арешту у вас досі була б відкрита рана. Тож що б не спричинило появу вашого шраму, це мало трапитися принаймні — ще раз повторюю, принаймні, — за тиждень до інциденту, через який ви наразі перебуваєте в суді. А оскільки цей шрам є єдиним пораненням, яке, з ваших слів, завдав містер Тейлор, я вважаю, що жертва взагалі не нападала, а ви безпідставно вбили чоловіка в його ж домі. І головне: вбили не захищаючись, а просто тому, що могли.

Він нічого не каже, просто витріщається, як олень у світлі фар.

— Містере Джексон, — підвищую голос, — я маю рацію? Ви отримали опік до тієї ночі?

Я спостерігаю за тим, як він проводить долонями по обличчю, залишаючи червоні сліди від пальців на щоках. Він розколюється.

Ми виграємо.

Кімната для баристерів здається набагато величнішою, ніж є насправді, але не варто недооцінювати її шарм. Я завжди помічаю, що мені потрібен час і тутешня дружня атмосфера, щоб перевтілитися з жорсткого баристера на нормальну людину. Інколи задаюся питанням, чи протримався б без цього мій шлюб так довго? Чесно кажучи, сумніваюся. Це дві сторони моєї сутності, що постійно конфліктують. Одна частина вперто налаштована виграти за будь-яку ціну, а інша — відчайдушно шукає стабільності. Здається, я не можу визначити, що для мене є «успіхом».

Саме тому вагаюся, коли Роуз запитує, чи піду я з ними потім у «Корабель» на день народження Лари. Вона працює в тій же фірмі, що й Роуз, і я познайомила з нею під час одного з частих післяробочих візитів у відомі бари Лондона на кшталт «Корабля». Кілька разів наші стежки перетиналися і в залі суду. Могла б закластися, що більшість моїх колег будуть там сьогодні ввечері.

Всі знають, що під час посиденьок у пабі все одно обговорюють важливі справи. Як би старомодно це не звучало, це все ще наша реальність. Проблема в тому, що ти ніколи не знаєш, коли почнуться важливі теми, тому

не можна прийти й швидко піти. Це може статися о десятій, першій чи навіть о третій ночі. Але точно не раніше дев'ятої. Ти або залишаєшся надовго, або краще взагалі не приходити.

Отож, я придумую виправдання, якомога ширше всміхаючись жінці, проти якої виступала шість годин у суді. Знімаю перуку такого ж білого кольору, як і старі стіни, а тоді збираю речі, щоб іти додому. Я сказала Роуз, що це наша з Ноа п'ята річниця весілля, але вирішила упусти-ти той факт, що він навіть не вдома, а у відрядженні в Парижі. Як і те, що повечеряю з ним на відстані сотень миль, покладаючись на нестабільний інтернет, щоб створити бодай якусь романтичну атмосферу.

Це далеко від того, як ми провели нашу минулу річницю: весь час переважно перепліталися тілами в готелі в Оксфорді, де в кожному номері є великий камін і подають їжу лише місцевого виробництва. Я всміхаюся від цього спогаду: то були майже бездоганні вихідні, проведені з моїм бездоганим чоловіком. Страшенно дорого, як за одну ніч, мушу визнати, але оскільки цього року відсвяткувати не дуже вдалося, можливо, наступного разу знову запропоную там заночувати.

— Добре впоралася сьогодні, Джастін, — гукає мене Роуз, — грізна, як завжди. Але наступного разу виграю я. — В її голосі вчувалася усмішка. Жодної гіркоти. Не можна тримати образу в цій справі, якщо хочете вижити.

— Побачимо, — відказую з-за плеча, всміхаюся сама до себе та відчиняю двері, хоча стараюся не триматися за це надто довго.

Я завжди намагалася не святкувати свої перемоги в суді. Є щось неприємне в тому, що через мене когось поса-

дили. Не хочу сказати, що ті люди цього не заслуговують, або що це неправильно, але під час розгляду справи ви знайомитеся з підсудними. Ясна річ, не особисто, але мені здається, що я надто глибоко занурююся в це.

Мені подобається сприймати те, що я роблю, як вивчення персонажа. Ви просто не можете ігнорувати всі нюанси, те, як кожна подія життя людини формувала її. Що, якщо можна вивільнити їх від усього цього? Щоб вони почали спочатку, переродилися. Чи люди заслуговують на другий шанс?

У моїй сфері діяльності відповідь — «ні», але я щотижня проводжу годину зі своєю психотерапевткою, Аєю, та переконую себе, що заслуговую саме на це. Раціонально пропрацьовую те, що я варта дорогих вихідних у люксових готелях із люблячим чоловіком.

Червоне вино має певну особливість: яким би землистим чи з нотками диму не було, коли воно вирує в моєму келиху, я можу відчутти лише запах металу, крові.

— Будьмо, — ми промовляємо в унісон і всміхаємося, вдаючи, ніби стукаємося келихами.

Я дивлюся на зображення Ноа з-над вінець келиха, — він досі не зняв костюм після довгого дня в офісі, але розстебнув комір сорочки і скинув краватку, — і задумуюся над тим, наскільки він відрізняється від образу чоловіка, який я колись собі уявляла. Але відкидаю ці думки. Дозволяю собі бути щасливою. Він вродливий, страшенно вродливий, і ще добрий.

«Ці дві риси зазвичай не йдуть у купі, тому важай, що тобі пощастило» — немов чую мамин голос.

І хоча по шкірі повзають сироти від того, що це подвійний стандарт: адже жінка повинна без винятку завжди бу-